

Puslapio paraštėse

Justas Šiburkis – Speechy

Prodiuseris, atlikėjas, dainų ir tekstų kūrėjas

Parengė Austėja Kavoliūtė

Mokykla man niekada nebuvo vieta, kurios ilgėčiau. Tuo metu nebuvo savimi. Su visais sutardavau, bet iš tiesų niekam nepriklausiau. Nebuvo tas tikrasis Justas, koks iš tiesų esu. Tai buvo tik fasadas – tylus, užsisklendęs, paprastas vaikinąs, gyvenantis savo pasaulyje su ausinėmis. 11 klasėje įvyko vidinis virsmas, pradėjau kurti savo muzikos kanalą „Speechless“, pirmiausia į jį kėliau kitų atlikėjų kūrinius. Tačiau visada jaučiau, kad manyje tvyro kažkokia energija, kurios negalėjau išleisti, nes bijojau, kad gali kažkas nutikti. Per telefoną įrašiau savo pirmąją dainą „Run“, kuri gimė iš pykčio. Pyktis buvo mano kryptis, kuri parodė, kad daug dalykų netenkina. Pavyzdžiui, netenkino kur aš esu, kad nesugebu perlipti per save. Tai parodė, kad kažką reikia keisti. Po šios dainos supratau, kad per muziką galiu išleisti visus jausmus. Gyvenime man galėjo daug kas nesisėkti, tačiau visada žinojau – turiu savo pasaulį. (Taip pat jei žmogus pradeda spalvinti paraštėse, jis turėtų tai daryti kuo dažniau, nes anksčiau ar vėliau tai, kas ten nupiešta ar užrašyta, persikelia į tikrą gyvenimą.)

Mano pačio paraštėse slypėjo daug dalykų. Iš jų ir iš gyvenimiškų patirčių gimsta dainų tekstai. Skausmas kūryboje labai stiprus variklis, galbūt vienas stipriausių, gal dar meilė yra, bet kurti galima iš bet ko, iš galvojimo kas tu būsi ateityje, ateities baimių ar svajonių. Ir manau, kad muzika turi keisti požiūrį, priversti mąstyti. Gyvename laike, kai muzika tapo tik produktu, o aš ją ginu, už ją kovoju. Tik dabar pradėdus suprasti, kad esu savimi tik kai kuriu, gyvenu emocijoje. Nors dar 12 klasėje mokytoja sakė, kad būsiu menininkas, bet aš tuo netikėjau. Ir šiaip dažnai pykausi su mokytojais, trūko sąmoningumo. Nekėliau sumaišties, bet visada ieškojau tiesos. Mokytojo profesija labai subtili specialybė, jie keičia gyvenimus ir mokykloje neturėtų egzistuoti griežtas atskyrimas tarp socialinių vaidmenų – „mokytojas“ ir „mokinys“. Pirmiausia tai turi būti žmogus ir žmogus. Autoritetas reikalingas tvarkai palaikyti, tačiau jei neliks žmogiškumo, nebeliks ir tikrojo ryšio. Ir tai dalis darbo – balansuoti šiuos dalykus, ir teisingai subalansuoti – pašaukimas.

Tačiau, kad atsirastų ryšys, reikia ir erdvės, kurioje jis galėtų skleistis. Tada mokiniai supranta, kad tai, ką gauna, yra tikra ir vertinga. Aš pats turėjau mokytoją, mūsų ryšys nebuvo labai stiprus, bet jis mane pastebėjo. Kartą, per užduotį parašiau kažką iš širdies, ir jis, perskaitęs, pasakė: „tai brandaus žmogaus rašinys“. Tą akimirką jis pamatė brandą manyje. O man pačiam tuo metu kojos labiau drebėdavo skaitant rašinį prieš klasę nei stovint ant scenos. Vis dėlto mokykloje dažniausiai mes tik „perform’nam“, o kai išeini į suaugusių žmonių gyvenimą supranti, kad visi bando primesti tau savo „rėmus“, bet neprivalai jų priimti. Galbūt net nereikia jų laužyti, o bandyti juos kurti. Būtent čia pradedi suvokti, kad žmogus iš tiesų auga tuomet, kai išdrįsta žengti į diskomfortą, kelti sau iššūkius ir ieškoti, ko nori. Šiais laikais nereikia niekieno leidimo, jei nori kurti, tiesiog imi ir darai. Svarbiausia žengti į gyvenimą, o ne slėptis telefone. Savęs reikia ieškoti ten, kur dar nebuvai, atrasti, kas iš tiesų traukia. Kartais tam užtenka paprasto pasivaikščiojimo po miestą ir atidaus žvilgsnio į tai, kur krypsta tavo vidus.

